

Sygn. akt II Cz 1056/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2014 roku

li

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny - Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Piotr Starosta (spr.)

Sędziowie : SO Wojciech Borodziuk,

SO Aurelia Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2014 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu jawnym

sprawy z wniosku wierzyciela : (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w B. przeciwko dłużnicze : U. W.

o: świadczenie pieniężne

w przedmiocie skargi dłużniczki na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy M. B. tj. na postanowienie z dnia 7 czerwca 2013 r. w sprawie Km 1605/13

na skutek zażalenia dłużniczki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 16 października 2013 r.

sygn. akt XII Co 6325/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

1

II Cz 1056/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy po rozpoznaniu skargi dłużniczki na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy M. B. tj. na postanowienie z dnia 7 czerwca 2013 r. w sprawie Km 1605/13 postanowieniem z dnia 16 października 2013 roku oddalił skargę .

W uzasadnieniu sąd pierwszej instancji wskazał , że bezpodstawny jest zarzut dłużniczki, że komornik uchylając postanowienie z dnia 16 maja 2013 r. w sposób rażący naruszył przepis art. 359 § 2 kpc. Postanowieniem z dnia 16 maja 2013 r. komornik ustalił koszty postępowania egzekucyjnego, które to postanowienie w wyniku skargi dłużniczki zostało uchylone przez Komornika i wydane postanowienie z dnia 7 czerwca 2013 r. stanowiące przedmiot zaskarżenia w niniejszej sprawie. Zauważył, iż uchylene postanowienia z dnia 16 maja 2013 r. zostało, dokonane przez Komornika w ramach samokontroli dokonanych czynności, po otrzymaniu odpisu skargi dłużniczki i wezwaniu do ustosunkowania się do przedstawionych w niej zarzutów.

Przechodząc do zaskarżonego postanowienia z dnia 7 czerwca 2013 r. wskazał, iż Komornik prawidłowo ustalił koszty postępowania egzekucyjnego i obciążył nimi dłużniczkę. Zgodnie z art. 43 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tj. Dz. U. 2011.231.1376 ze zm.), zwanej dalej ukse, za prowadzenie egzekucji i inne czynności wymienione w ustawie komornik pobiera opłaty egzekucyjne. Ich wysokość w niniejszej sprawie wskazuje art. 49 ust. 1 ukse. Zgodnie zaś z art. 49 ust. 1 ukse w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 15% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż trzydziestokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w przypadku wyegzekwowania świadczenia wskutek skierowania egzekucji do wierzytelności z rachunku bankowego, wynagrodzenia za pracę, świadczenia z ubezpieczenia społecznego jak również wypłacanych na podstawie przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, zasiłku dla bezrobotnych, dodatku aktywizacyjnego, stypendium oraz dodatku szkoleniowego, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 8% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Zgodnie z obwieszczeniem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 18 lutego 2013 r. (M.P. 2013.107) w sprawie przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce

2

narodowej w 2012 r. i w drugim półroczu 2012 r. przeciętne wynagrodzenie miesięczne wyniosło 3.080,84 zł. Jak wynika z akt sprawy dochodzone roszczenie zostało wyegzekwowane w wyniku skierowania egzekucji do wierzytelności przysługującej dłużnicze z (...) Urzędu Skarbowego w B., zatem zasadnym było ustalenie opłaty stosunkowej w wysokości 15 %, nie mniejszej niż 1/10 wysokości przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, co stanowi 308,08 zł. Wskazać należy, iż opłata egzekucyjna w kwocie 261,97 zł została ustalona w niższej wysokości, aniżeli minimalna, wynikająca z ukse. Także zgodnie z obowiązującymi przepisami zostały ustalone wydatki w niniejszej sprawie, do których zaliczono koszty doręczenia środków pieniężnych, koszty doręczenia korespondencji, koszty uzyskiwania informacji niezbędnych do prowadzenia postępowania egzekucyjnego (koszty zapytań). Zgodnie bowiem z art. 39 ukse Komornikowi należy się zwrot wydatków gotówkowych poniesionych w toku egzekucji w zakresie określonym ustawą. Wydatkami tymi są: koszty doręczenia środków pieniężnych przez pocztę lub przelewem bankowym, koszty doręczenia korespondencji, za wyjątkiem kosztów doręczenia stronom zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, koszty uzyskiwania informacji niezbędnych do prowadzenia postępowania egzekucyjnego. Tym samym Komornikowi należał się zwrot kosztów doręczenia korespondencji w kwocie 68,65 zł. Szczegółowe zaś rozliczenie korespondencji, z uwzględnieniem ilości, rodzaju przesyłki oraz jej wartości wskazuje pismo Komornika z dnia 10 października 2013 r. Wyjaśnienia te w pełni znajdują potwierdzenie znajdujących się w aktach egzekucyjnych dowodach doręczenia pism. Zasadne było także obciążenie dłużniczki kosztami doręczenia środków pieniężnych i kosztami zapytań. Także prawidłowo komornik ustalił opłatę za poszukiwanie majątku dłużniczki. Zgodnie z art. 53a ust. 1 ukse opłatę stałą w wysokości 2% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego komornik pobiera od wierzyciela w przypadku otrzymania zlecenia poszukiwania majątku dłużnika w trybie art. 7971 Kodeksu postępowania cywilnego. W razie nieuiszczenia opłaty w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, komornik zwraca wniosek zawierający zlecenie. Opłatę określoną w art. 53a ust. 1 komornik pobiera zatem od wierzyciela wyłącznie w przypadku otrzymania wniosku wierzyciela zawierającego zlecenie poszukiwania majątku. Zlecenia poszukiwania majątku nie można rozumieć formalistycznie, a zatem wierzyciel nie musi użyć sformułowania "zlecam poszukiwanie majątku". Zleceniem poszukiwania majątku będzie jak w niniejszej sprawie żądanie ustalenia majątku w drodze wywiadu. Wierzyciel wezwany do uiszczenia opłaty stałej za poszukiwanie majątku opłatę taką w dniu 11 marca 2013 r. uiszczył, co wynika z karty rozliczeniowej akt Km 1605/13, zatem należy mu się zwrot takiej opłaty, albowiem należy ona do kosztów niezbędnych do celowego

3

prowadzenia egzekucji. Dopiero po uiszczeniu przez wierzyciela opłaty stałej za zlecenie poszukiwania majątku w dniu 26 marca 2013 r. Komornik zwrócił się do ZUS o udzielenie informacji, co spowodowało powstanie kosztów zapytań w wysokości 77,36 zł (karta 19 akt). Nieprawdą jest zatem, iż koszty zapytań i poszukiwania majątku

powstały już po skutecznym zajęciu wierzytelności, albowiem jak wynika z karty rozliczeniowej wierzytelność z urzędu skarbowego wpłynęła na konto Komornika w dniu 4 kwietnia 2013 r. Wprawdzie zajęcie wierzytelności zostało dokonane przez Komornika w dniu 6 marca 2013 r., jednakże, sprawność postępowania egzekucyjnego wymagała podejmowania dalszych czynności-egzekucyjnych, bez oczekiwania, czy dokonane zajęcie okaże się skuteczne. Nie sposób zgodzić się z twierdzeniem dłużniczki, iż komornik kierując egzekucję do wierzytelności dłużniczki w (...) Urzędzie Skarbowym przekroczył swoje uprawnienia. Wniosek egzekucyjny jako jeden ze sposobów egzekucji wskazywał egzekucję z wierzytelności. Nie wskazywał wprawdzie składników majątku dłużniczki, a więc jakie, wierzytelności przysługują dłużnicze, jednakże powszechnie wiadomym jest, iż wierzytelności z urzędu skarbowego są najczęściej występującymi, zatem w pierwszej kolejności egzekucja została do nich skierowana.

Celowe i zasadne były także koszty zastępstwa adwokackiego w egzekucji. Na koszty postępowania egzekucyjnego składają się bowiem nie tylko opłaty i wydatki poniesione przez komornika, ale też należności pełnomocnika (por. uchwała SN z dnia 6 lipca 1970 r., III CZP 48/70, OSNCP 1971, nr 2, poz. 24). Wierzyciel był zaś zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika który złożył wniosek o przyznanie mu kosztów zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym. Zgodnie zaś z art 98 ust. 3 kpc do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Stawka minimalna wynagrodzenia pełnomocnika wierzyciela, w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) w przypadku prowadzenia sprawy egzekucyjnej, przy egzekucji z nieruchomości wynosi 50 % stawki obliczonej na podstawie § 6 tego rozporządzenia, a w przypadku egzekucji innego rodzaju -25 % tej stawki (§10 ust. 1 pkt. 7). W przedmiotowej sprawie egzekucja nie była prowadzona z nieruchomości, biorąc zatem pod uwagę wartość egzekwowanego roszczenia wynoszącą na dzień złożenia wniosku egzekucyjnego 991,54 zł stawka minimalna w niniejszej sprawie

4

stanowi 25% kwoty 180 zł (§6 pkt. 2), co wynosi 45 zł.

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 770 zdanie drugie k.p.c. koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji komornik ściąga wraz z egzekwowanym roszczeniem. Z brzmienia powołanego przepisu wynika zatem, że ściągnięcie kosztów stanowi obowiązek komornika znajdujący swe umocowanie w przepisach ustawowych; podlegają one ściągnięciu, a nie egzekucji. Obowiązek ich poniesienia przez dłużnika wynika z ustawy, a nie z postanowienia komornika.

Chybiony jest zatem zarzut dłużniczki naruszenia przez Komornika art. 770¹ kpc. Jedynie w wypadku podjęcia wobec dłużnika, na którym ciąży egzekwowane świadczenie czynności związanych z egzekucją samych kosztów postępowania egzekucyjnego, komornik wydaje postanowienie o ustaleniu kosztów i obciążeniu nimi dłużnika, a następnie prowadzi egzekucję tak ustalonych kosztów na podstawie tego postanowienia (prawomocnego), bez potrzeby zaopatrywania go w klauzulę wykonalności. Wyjątki od wskazanej zasady łącznego ściągnięcia kosztów egzekucyjnych i egzekwowanego świadczenia przewiduje też art. 49 ust. 2-4 u.k.s.e.

Komornik także zasadnie kosztami egzekucyjnymi obciążył dłużniczkę. Zgodnie bowiem z art. 770 zd. 1 kpc to dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego prowadzenia egzekucji. W postępowaniu egzekucyjnym obowiązuje zatem zasada odpowiedzialności dłużnika za koszty egzekucji połączona z zasadą kosztów celowych. Wszystkie powyższe koszty, ustalone w prawidłowej wysokości, były kosztami celowymi, zatem obciążają dłużniczkę.

Na marginesie wskazał, iż koszty wskazane w zajęciu wierzytelności z dnia 1 marca 2013 r. w wysokości 378,07 zł, o których wspomina dłużniczka w skardze były ustalone we wstępnej wysokości i w kwocie znanej na dzień zajęcia wierzytelności, co nie oznacza, iż w wyniku dalszego postępowania nie mogą powstać także inne celowe koszty

postępowania. W niniejszej sprawie na dzień zajęcia wierzytelności egzekucja była w toku, a w związku z tym całkowite koszty nie były jeszcze dokładnie znane. Z tego też względu komornik ma obowiązek wydać po zakończeniu egzekucji postanowienie, w którym ustala koszty niezbędne do celowego prowadzenia egzekucji, co też uczynił postanowieniem z dnia 7 czerwca 2013 r.

Reasumując, brak było podstaw do uwzględnienia skargi dłużniczki, dlatego też mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 767 § 1 kpc orzekł jak w sentencji postanowienia. Zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego wniosła dłużniczka domagając się jego uchylenia, zarzucając, że wydano je z oczywistym i rażącym naruszeniem przepisów kpc.

5

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

zażalenie dłużniczki jest bezzasadne . Na wstępie należy zauważyć , że skarżąca błędnie zakwestionowała prawo komornika do zmiany swojego postanowienia z dnia 16 maja 2013 roku , w którym komornik wobec zakończenia postępowania egzekucyjnego , na podstawie art. 770 k.p.c. ustalił koszty postępowania egzekucyjnego . Zauważyć trzeba , że na to postanowienie dłużniczka wniosła skargę a przed jej rozpoznaniem sąd zgodnie z art. 767§ 4 k.p.c. doręczył jej odpis komornikowi, który skargę uwzględnił, zawiadamiając o tym sąd, skarżącego i osoby zainteresowane, których uwzględnienie skargi dotyczyło.

Na tej właśnie podstawie doszło do uchylenia postanowienia z dnia 16 maja 2013 roku i wydania postanowienia z dnia 7 czerwca 2013 roku .Błędne jest zatem stanowisko dłużniczki wyrażone w zażaleniu o braku podstaw do uchylenia przez komornika wcześniej wydanego postanowienia w przedmiocie kosztów postępowania egzekucyjnego i przywołana na jego uzasadnienie argumentacja.

W art. 767 § 4 k.p.c. wprowadzono bowiem mechanizm zbliżony do przewidzianego w art. 395 § 2 k.p.c, w odniesieniu do zażalenia oczywiście uzasadnionego, zezwalający na uniknięcie konieczności rozpoznania skargi przez sąd, jeżeli w ocenie komornika jest ona uzasadniona.. W konsekwencji uwzględnienia skargi dłużniczki przez komornika Sąd Rejonowy w Bydgoszczy umorzył postępowanie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c.

Co do pozostałych zarzutów , które w ocenie skarżącej uzasadniają wniosek o uchylenie zaskarżonego postanowienia , Sąd Okręgowy nie może ich ocenić , wobec ich ogólnikowości wyrażającej się w stwierdzeniu , że w uzasadnieniu orzeczenia sądu pierwszej instancji oddalającego skargę „ trudno doszukać się jakichkolwiek związków logicznych między formułowanymi arbitralnie przez sąd rozstrzygnięciami , a przepisami prawa i stanem faktycznym " .Należy jedynie zauważyć , że mając na uwadze treść skargi i podniesione w niej zarzuty sąd pierwszej instancji poddał bardzo wnikliwej ocenie zaskarżone postanowienie komornika i 'trafnie skargę oddalił wskazując bardzo szczegółowe motywy swojego rozstrzygnięcia , które sąd odwoławczy w pełni podziela .

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 1 i 2 k.p.c i art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.